

Kozma Imre atya Ferenc pápával koncelebrált a Vatikánban

Kozma Imre atya Ferenc pápával koncelebrált a vatikáni Szent Márta Házban december 2-án a reggeli órákban bemutatott szentmisén. A szertartásról beszámoló MTI tudósítás szerint Ferenc pápa azt mondta Kozma atyának: "Imádkozzunk egymásért és hordozzuk együtt a terheket!". A Magyar Máltai Szeretetszolgálat elnöke később a Vatikáni Rádióknak is felidézte a találkozásukon elhangzottakat, ennek leiratát a Magyar Kurír közlése alapján idézzük.

Az irgalmasrendi szerzetes hangsúlyozta, hogy személyre szóló vatikáni meghívást kapott Ferenc pápától.

Az egyházfő minden reggel a vatikáni otthonaként kiválasztott Szent Márta Ház kápolnájában tart szentmisét papok és hívők szűk csoportjának. A hétfői együttmisézésen Ferenc pápával 12 pap koncelebrált, egyikük volt Kozma Imre atya.

"Hallatlan nagy élmény volt számomra. A papok közül az oltárnál én állhattam Ferenc pápa jobbára. Sajátos közelségben imádkozhattunk együtt" - számolt be a Magyar Máltai Szeretetszolgálat elnöke, aki az idén ünnepli pappá szentelése ötvenedik évfordulóját. Hozzátette, hogy amikor Ferenc pápa belépett a kápolnába az volt az első benyomása: "hatalmas terheket viselő ember érkezett."

A szentmise után Ferenc pápa és Kozma atya a Máltai Szeretetszolgálat magyarországi tevékenységéről beszélt egymással, valamint a betegápoló irgalmasrend szolgálatáról.

"A pápa nagyon jól ismeri a munkánkat Magyarországon és Európában egyaránt" - számolt be Kozma Imre atya. Hozzátette, hogy a pápa azt mondta neki: "Imádkozzunk egymásért és hordozzuk együtt a terheket! Mindketten közös terhet hordozunk: a szegényeket és a betegeket". Kozma atya a pápának átadott ajándékok között megemlítette azt a fényképet, mely több száz kisgyermeket örökített meg, rajtuk a Videoton FC labdarúgócsapat mezével, azon pedig a Máltai Szeretetszolgálat emlékéjével.

A Magyar Kurír katolikus hírportál a Vatikáni Rádióban elhangzott nyilatkozatot idézve számolt be Kozma Imre atya és Ferenc pápa találkozásáról:

Mindenekelőtt már az is hatalmas ajándék volt számomra, hogy személyre szóló meghívást kaptam a Szentatyától egy koncelebrációs szentmisére. Fogalmam sem volt, hogy ez hogyan fog történni. Amikor reggel megjelentem és körülnéztem a Szent Márta-házban, láttam, hogy rajtam kívül még tíz-tizenkét pap volt ott, beinvitáltak bennünket egy helyiségbe, ahol felöltözhettünk. Az egyik szervező külön hívott engem, hogy én az oltárnál a Szentatya mellett fogok állni, illetve a kánonnak egy részét nekem kell majd imádkozni. Ez mindenképpen már egy megkülönböztetést jelentett, nem mintha én erre számítottam volna, vagy ezt vártam volna." – mondta Kozma Imre atya.

„Amikor közeledett a hét óra, akkor kivezettek bennünket a kápolnába a sekrestyéből és az első sorban ültek le a papok, a sornak a két oldalán az a két ember, aki közvetlenül a Szentatya mellett fog majd részt venni a szentmisén. Várakoztuk. Lelkileg készültünk. Egyedül, lassú járással megjelent a Szentatya. Az első impresszióm az volt, ez az ember ijesztő terheket hordozhat. Valahogy az volt a benyomásom, hogy nagy súlyokat cipel. Kedvesen megérkezett és elkezdődött a szentmise. A Szentatya mondott egy rövidke homíliát, amelyben a századosról volt szó, akinek a katonája megbetegedett és kérte Jézus segítségét, hogy gyógyítsa meg ezt az embert. A Szentatya ezt a képet vetítette elénk, mert végeredményben ez a mi életünk. Hogy odafigyeljünk arra, aki bármilyen gonddal és bajjal küszködik és álljunk mellé Jézus erejével és a kegyelem segítségével" – fogalmazott a Betegápoló Irgalmasrend magyarországi vezetője a Vatikáni Rádióknak.

Kozma Imre atya a szertartás végén a Szentatyával folytatott néhány perces, félig németül, félig olaszul lezajlott személyes beszélgetéséről is beszámolt. „Megható volt az is a számomra, hogy a szentmise után, amikor a Szentatyával egy négy-öt perces beszélgethettem, pontosan tudta a Magyar Máltai Szeretetszolgálat szerepvállalását, különösképpen a magyarországi tevékenységét

és bizonyos értelemben az európai tevékenységét is. Szintén megérintette a szívemet, hogy külön megköszönte, hogy a Betegápoló Irgalmasrend kötelékébe léptem 1996-ban, és jelenleg Magyarországon három Irgalmasrendi kórház működik, a három katolikus egészségügyi intézmény. Teljes egészében tisztában volt ezekkel. A szentmise után volt lehetőség arra, hogy köszöntsük a Szentatyát. Elég sok ajándékot hoztam: máltai ajándékokat és irgalmasrendi ajándékokat. Nagy gondban voltam, hogy mivel is kezdjem, mit tudok először a kezembe venni. Egy aprócska egy tizedes szentolvasót vettem elő és megmutattam neki, hogy ez is egy máltai produktum, ezt osztogatjuk, és nagyon sokan örömmel fogadják el azzal a feltétellel, hogy naponta egy egytizedet elimádkozzák. Nagy örömmel hallgatta ezt. És amikor a mondandóm vége felé jártam, akkor az imádságra reflektált és azt mondta: „Imádkozzunk egymásért és osszuk meg a terheinket!”. Számomra ez volt az Ő üzenete: imádkozzunk egymásért és hordozzuk együtt a terheket. Azt hiszem, nyugodtan mondhatom: az emberiség terheit. Amikor ez a pár szó elhangzott közöttünk, akkor tovább mutogattam az ajándékokat, többek között egy máltai könyvet és azt, hogy a Magyar Máltai Szeretetszolgálat jelvényét, a nyolcágú csillagkeresztet viselik mezükön a székesfehérvári labdarúgó csapat tagjai és sok száz kicsi gyerek. Róluk hoztam egy fotót, szenzációs impresszionáló képet. Amikor ezt mutattam, akkor elmosolyodott. Akkor jelent meg először a részéről az oly megszokott, kedves mosoly. Azt mondta: „a jövő!” – mesélte Kozma Imre atya.

„Büszkék és boldogok lehetünk, hogy mi a máltaiak kötelékében és az irgalmasrendiek szeretett közösségében azokat a feladatokat végezzük, amelyeket a Szentatya is elének állít, mint küldetést. Nem véletlen sem a máltaiaknak, sem az irgalmasoknak a küldetése! Az élet ütőerén tartjuk a kezünket! Vagyis közünk van egymáshoz akkor is, ha szegény valaki, sőt elsősorban akkor kell külön egymásra figyelni, vagy ha beteg valaki, hiszen a legkiszolgáltatottabb ember a beteg ember. Tehát ha helytállunk, akkor valóban igaz az, amit a Szentatya is kért, hogy azokat a terheket részben átvesszük, amik az egyház terhei is kell, hogy legyenek. Ezek olyan feladatok, melyeket valóban a társadalomnak is vállalni kell, ezek társadalmi kérdések, de nekünk krisztusi küldetésünk van. És Krisztus pontosan oda küld bennünket, ahol Ő tartózkodik és Ő maga mondta, hogy a kicsinyekben a szegényekben mindig megtalálhatjuk Őt, tehát akkor nem kell nekünk keresni Jézust, mert Ő maga megmondta, hogy hova menjünk és hol találhatjuk meg Őt. Ez egy csodálatos élmény volt a számomra ebből a szempontból is. Még egy gondolat motoszkált bennem: mi Krisztus követségében járunk, mint minden hívő ember, de ahogy a Szentatya mellett álltam ezen a szentmisén, és aztán amikor a búcsúzáskor mondotta, hogy imádkozzunk egymásért és hordozzuk a közös terhünket, akkor arra is gondoltam, hogy most már annak az embernek az üzenete is meghatározza az utamat, az utunkat, aki valóban felismerte, hogy ezen a közös úton közös terheink vannak. És csak közös örömeink akkor lesznek, ha ezeket a közös feladatokat valóban elvállaljuk.”